

OKRESNÁ PROKURATÚRA BRATISLAVA III
Vajnorská 47, 832 77 Bratislava 3

Číslo: 2 Pv 541/13/1103-25
EEČ: 2-10-362-2016

Bratislava III 22.12.2016

U Z N E S E N I E

Trestná vec: obv. **XXXXX**

Trestný čin: trestný čin: podvod podľa § 250 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona číslo 140/1961 Zbierky zákonov v znení zákona číslo 227/2005 Zbierky zákonov

Rozhodol: prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III

Podľa § 215 odsek 1 písmeno d (§ 9 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku **zastavujem** trestné stíhanie obvineného:

XXXXX

dátum narodenia: XXXXX
miesto narodenia: XXXXX
rodné priezvisko: XXXXX
trvalé bydlisko: XXXXX XXXXX, Slovensko
väzba: nie

ktorý je trestne stíhaný pre trestný čin:

- trestný čin: podvod podľa § 250 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona číslo 140/1961 Zbierky zákonov v znení zákona číslo 227/2005 Zbierky zákonov
štádium: dokonaný trestný čin
forma trestnej súčinnosti: jeden páchatel' vo veci

na tom skutkovom základe, že:

na základe uzatvorenej hospodárskej zmluvy medzi obvineným a XXXXX Bratislava zo dňa 24.01.1992, odobral na faktúry XXXXX Bratislava, závod Ivanka pri Dunaji dňa 24.01.1992, 28.01.1992, 10.02.1992, 14.02.1992, 12.02.1992 vajcia a hydinu v celkovej sume 1.501.584,- Sk (49.843,46 Eura) a za tovar nezaplatil i napriek viacerým urgenciám,

lebo trestné stíhanie je neprípustné, preto že je trestné stíhanie premlčané.

Odôvodnenie:

Uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania PZ Bratislava – Vidiek zo dňa 18.08.1995 bolo pod ČVS : VP-722/94 XXXXX podľa ustanovenia § 160 ods. 1 vtedy platného Trestného poriadku vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu

podľa § 250 ods. 1, ods. 4 vtedy platného a účinného Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania PZ Bratislava – Vidiek zo dňa 21.02.1996 bolo pod trestné stíhanie vedené pod ČVS : VP-722/94 proti obv. XXXXX podľa ustanovenia § 173 ods. 1 písm. a) vtedy platného Trestného poriadku prerušené, nakoľko nemožno pre neprítomnosť obvineného vec riadne objasniť.

Od uvedeného času bolo trestné stíhanie obv. XXXXX ešte niekoľko krát odpokračované a následne prerušené, ale zakaždým iba za účelom pripojenia sa k pátraniu po obvinenom (na základe vydaného príkazu na zatknutie Okresného súdu Nové zámky sp. zn. 1Tp 98/93 z 22.11.1993), resp. vydaniu ďalších príkazov na zatknutie na obvineného (Okresný súd v Pezinku vydal pod sp. zn. Tp 193/2011 príkaz na zatknutie obvineného dňa 07.12.2011 s tým, že tento bol následne v nadväznosti na zmenu miestnej príslušnosti súdu dňa 02.05.2013 zrušený, na čo bol následne na obvineného vydaný príkaz na zatknutie obvineného Okresným súdom Bratislava III dňa 23.08.2013 pod sp. zn. Tp 304/13).

Zo spisového materiálu je zrejmé, že v danej trestnej veci nebolo možné počas celej doby trvania trestného stíhania vedeného voči obvinenému, t.j. od 18.08.1995 až doteraz zabezpečiť prítomnosť obvineného na vylisluhu.

Zo správy GR ZVJS vyplýva, že obvinený nie je vo výkone väzby, ani trestu odňatia slobody.

Zo správy sociálnej poisťovne v Bratislave vyplýva, že obvinený bol naposledy zamestnaný u XXXXX v dobe od 31.07.1985 do 20.12.1989.

Zo šetrenia na adrese trvalého pobytu obvineného OO PZ Močenok vyplýva, že obvinený sa v mieste trvalého pobytu nezdržuje asi od roku 1992, pričom sa šetrením nepodarilo zistiť žiadne bližšie údaje k miestu súčasného pobytu obvineného.

Trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku sa dopustí kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu.

Trestná sadzba trestu odňatia slobody, ktorú možno za spáchanie Trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku uložiť predstavuje 5 až 12 rokov.

Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa ustanovenia § 67 ods. 1, písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku (s ohľadom na skutočnosť, že skutok pre ktorý sa vedie trestné stíhanie bol dokonaný stal 14. 02. 1992, relevantným v danom prípade je predmetné zákonné ustanovenie v zmysle právneho stavu platnému do 14. 10.

1992 na základe v tom čase ostatnej novely Trestného zákona vykonanej zákonom číslo 577/1991 Zb.) trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je 10 rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej 10 rokov.

Podľa ustanovenia § 67 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú nebolo možno páchatel'a postaviť pred súd pre zákonnú prekážku, ani doba, po ktorú sa zdržoval v cudzine.

Podľa ustanovenia § 67 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, premlčanie trestného stíhania sa prerušuje

a) oznámením alebo vznesením obvinenia pre trestný čin, o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi vyhľadávacieho orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a, alebo

b) ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe trestný čin nový, na ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

Podľa ustanovenia § 67 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona (upravujúceho jeho časovú pôsobnosť), trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Podľa ustanovenia § 221, ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku škodu, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na tri až desať rokov.

Podľa ustanovenia § 437 ods. 1 Trestného zákona (upravujúceho prechodné ustanovenia Trestného zákona), ak je potrebné určiť, či trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vykazuje znaky prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa tohto zákona, použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákone č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Z uvedeného možno s poukazom na skutočnosť, že trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku je úmyselným trestným činom (forma zavinenia) a je za jeho spáchanie možné potrestať páchatel'a trestom odňatia slobody na 5 až 12 rokov, v zmysle interpretačného pravidla uvedeného v prechodných ustanoveniach Trestného zákona, konkrétne § 437 ods. 1 Trestného zákona, vykazuje tento trestný čin znaky zločinu.

Podľa ustanovenia § 87, ods. 1 písm. b) Trestného zákona, trestnosť činu

zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je dvadsať rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov.

Podľa ustanovenia § 87, ods. 2 Trestného zákona, do premlčacej doby sa nezapočítava

- a) doba, po ktorú nebolo možné páchatel'a postaviť pred súd pre zákonnú prekážku,
- b) doba, po ktorú sa páchatel' zdržiaval v cudzine s úmyslom vyhnúť sa trestnému stíhaniu,
- c) skúšobná doba podmiennečného zastavenia trestného stíhania,
- d) doba, po ktorú bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, alebo
- e) doba, po ktorú bolo prerušené trestné stíhanie.

Podľa ustanovenia § 87, ods. 3 Trestného zákona, premlčanie trestného stíhania sa prerušuje

- a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a, alebo
- b) ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe úmyselný trestný čin.

Podľa ustanovenia § 87, ods. 4 Trestného zákona, prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

Podľa ustanovenia § 437 ods. 4, Trestného zákona, ak došlo k premlčaniu trestného stíhania alebo k premlčaniu výkonu trestu pred účinnosťou tohto zákona podľa doterajších predpisov, ustanovenia o premlčaní trestného stíhania a premlčaní výkonu trestu sa podľa tohto zákona nepoužijú.

(Predmetné ustanovenie § 437 ods. 4, Trestného zákona malo aj druhú alineu v znení : „Premlčacia doba trestného stíhania a premlčacia doba výkonu trestu podľa tohto zákona sa nepovažuje za prerušenú ani vtedy, ak bol do účinnosti tohto zákona spáchaný miernejší trestný čin než ten, o ktorého premlčanie ide“ – avšak táto bola nálezom Ústavného súdu SR č. 260/2014 Z.z. vyhlásená za nesúladnú s čl. 1 ods. 1 prvou vetou, čl. 2 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky – pozn. prok.).

Podľa článku 7, ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3,5 a 8 vyhláseného na základe Oznámenia federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. v znení neskorších právnych predpisov (ostatná novela Dohovoru na základe zákona NR SR č. 208/2010 Z.z.), nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších právnych predpisov, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Trestnosťou činu sa rozumejú všetky podmienky, od ktorých závisí výrok súdu o vine a treste (napr. okolnosti vylučujúce protiprávnosť, zánik trestnosti a pod.), t.j. určenie, podľa ktorého zákona (v prípade jeho zmien) sa má trestný čin posúdiť. Z toho vyplýva, že toto ustanovenie má na zreteli iba zmeny Trestného zákona v čase od spáchania skutku do času, keď sa o ňom rozhoduje.

Za priaznivejší zákon možno pokladať takú právnu úpravu :

- podľa ktorej je skutok celkom beztrestný, alebo ktorý je trestný ako administratívny delikt
- ktorá je ako celok pre páchatel'a priaznivejšia v prípadoch, keď je konanie trestné podľa starej aj podľa novšej právnej úpravy.

Pri posudzovaní trestnosti činu môže nastať situácia, keď od času spáchania trestného činu do rozhodovania o ňom nadobudnú účinnosť viaceré zákony. V tomto prípade treba uplatniť výnimku uvedenú v ustanovení § 2 ods. 1, alinea druhá Trestného zákona, podľa ktorého ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Zákon tu teda dáva prednosť novšiemu, pre páchatel'a priaznivejšiemu zákonu. Táto výnimka sa vzťahuje výlučne na zákony, ktoré sú pre páchatel'a priaznivejšie, v žiadnom prípade sa nemôže vzťahovať na zákon, ktorý je pre páchatel'a nepriaznivejší. Čiže novší, pre páchatel'a priaznivejší zákon pôsobí spätne. V tomto prípade je použitie retroaktivity v prospech páchatel'a povinné.

Naopak, z rímsko-právnej zásady „*Nuella crimen sine lege, nula poena sine lege*“ vyjadrenej vo vyššie uvedenom čl. 50 ods. 6 Ústavy slovenskej republiky vyplýva zákaz retroaktivity v neprospech páchatel'a, teda, trestné právo sa nemôže aplikovať spätne.

Z rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/171 vyplýva, čo sa týka posudzovania trestnosti spáchaného skutku nasledovné :

„Pri posudzovaní trestnosti činu sa vždy vychádza zo zásady, že páchatel'ov skutok sa posudzuje podľa toho práva (trestného a mimotrestného), ktorého použitie je pre páchatel'a **najpriaznivejšie**, pričom vždy a vo všetkých smeroch sa použije, buď len právo (trestné alebo mimotrestné) **platné v čase činu alebo právo neskoršie**.

„Vzhľadom na uvedené **nie je možné trestnosť skutku posúdiť čiastočne podľa zákona účinného v čase spáchania skutku** (napríklad z hľadiska Trestného zákona) **a čiastočne podľa zákona účinného v čase rozhodovania súdu** (napríklad z hľadiska mimotrestných noriem, na ktoré Trestný zákon odkazuje).“

Na základe všetkých vyššie uvedených, na vec sa vzťahujúcich právnych

noriam, príslušnej judikatúry a skutkového stavu bolo potrebné určiť, či je v danom prípade na mieste vec posúdiť podľa ustanovení Trestného zákona č. 140/1960 Zb. účinného v čase spáchania skutku, alebo neskoršieho Trestného zákona č. 300/2005 Z.z.

Po **porovnaní** všetkých **rozhodných okolností tvoriacich** dohromady **prvky trestnosti** stíhaného skutku, teda **porovnaním** :

- 1, trestných sadzieb, ktoré je možné uložiť ako trest za spáchaný trestný čin
- 2, porovnaním dĺžky premlčacej doby,
- 3, porovnaním podmienok prerušenia plynutia premlčacej
- 4, porovnaním podmienok spočívania plynutia premlčacej doby
- 5, aj s prihliadnutím na ustanovenie § 437 ods. 4, Trestného zákona č. 300/2005 Z.z.,

je namieste uzatvoriť, že v danom prípade je pre páchatel'a priaznivejšie posúdenie trestného činu, ktorého spáchanie mu je kladené za vinu, ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku.

Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že v predmetnej trestnej veci bolo XXXXX vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania PZ Bratislava – Vidiek vydaným pod sp. zn. ČVS : VP-722/94 zo dňa 18.08.1995, a to v zmysle ustanovenia § 160 ods. 1 vtedy platného Trestného poriadku, avšak nakoľko sa nepodarilo zabezpečiť prítomnosť obvineného na vyšetrovacích úkonoch, bolo toto trestné stíhanie uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania PZ Bratislava – Vidiek zo dňa 21.02.1996 postupom podľa ustanovenia § 173 ods. 1 písm. a) vtedy platného Trestného poriadku prerušené.

Počas celej doby, od kedy má obv. XXXXX vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, t.j. od 18.08.1995, ale najmä odo dňa prerušenia trestného stíhania v danej trestnej veci z dôvodu neprítomnosti obvineného, t.j. odo dňa 21.02.1996 sa konanie vyšetrovateľa v danej trestnej veci zameralo v podstate výlučne iba na pátranie po obvinenom.

Vo veci následne nebol vykonaný prakticky žiadny ďalší úkon smerujúci k trestnému stíhaniu páchatel'a.

Ako z pomerne novej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4Tdo 30/2011) vyplýva, nie každý úkon policajného orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu nasledujúci po vznesení obvinenia, aj skutočne smeruje k trestnému stíhaniu páchatel'a. Môže byť totiž urobený len formálne bez toho, aby jeho vykonanie reálne viedlo k trestnému stíhaniu páchatel'a a bolo pre jeho ďalší priebeh podstatné. Iba formálne urobený úkon, ktorý zdanlivo smeruje k trestnému stíhaniu páchatel'a, premlčaciu dobu neprerušuje, nakoľko jeho účelom je v takomto prípade iba zmarenie premlčania. Za úkony, ktoré nasledujú po vznesení obvinenia a reálne smerujú k trestnému stíhaniu páchatel'a možno považovať vzatie do väzby, vydanie príkazu na zatknutie, vydanie európskeho, alebo medzinárodného zatýkacieho rozkazu, podanie obžaloby, vydanie trestného rozkazu alebo vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku pre skutok, resp. pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide.

Z uvedeného teda, okrem iného, vyplýva, že sa má jednať o procesný úkon vykonaný smerom k obvinenému, rovnako ako to vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 67 ods. 3, písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb, ktorý hovorí o úkone „smerujúcom k trestnému stíhaniu páchatela“, za čo možno pátranie (vykonané v perióde cca. dva krát za rok a navyše išlo o pátranie na adrese trvalého pobytu obvineného, na ktorom sa už viac rokov, ako vyplynulo, z týchto úradných záznamov nezdržoval) po pobyte obvineného označiť iba s určitými ťažkosťami. V opačnom prípade by mohol nastať stav, kedy by sa premlčacia doba prerušovala a znovu začala plynúť (v danom prípade v dĺžke desiatich rokov) po každom, hoc aj formálnom úkone niektorého z vyššie vymenovaných subjektov tesne pred jej ďalším uplynutím, čo by viedlo k situácii, že by v podstate stačilo vykonať jediný, hoci i formálny úkon raz za desať rokov, na základe čoho by sa trestné stíhanie nepremiľčalo prakticky nikdy a ustanovenie o zániku trestnosti z dôvodu časového odstupu od spáchania činu a z toho vyplývajúcu spoločenská potreba potrestania páchatela za spáchaný trestný čin (hoc by šlo i o prečin s nízkou spoločenskou nebezpečnosťou, resp. mierou závažnosti) – teda premlčania trestnosti činu, by sa prakticky stalo obsoletným.

Z registra trestov obvineného vyplýva, že tento bol po spáchaní skutku, pre ktorý je trestne stíhaný, odsúdený v ďalších dvoch prípadoch, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T 80/05 z 29.09.2005, právoplatným 29.09.2005 pre spáchanie trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku (teda pre trestný čin nový, na ktorý tento zákon neustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší) a tiež rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T 26/06 zo dňa 27. 07. 2006, právoplatným 12.08.2006, a to pre spáchanie trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku (**teda pre trestný čin nový, na ktorý tento zákon neustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší**).

Z vyšetrovacieho spisu nevplýva, prečo na skutočnosť, že obvinený, pre ktorého neprítomnosť je prerušené trestné stíhanie od roku 1996 bol v roku 2005 aj 2006 právoplatne odsúdený súdom, z toho dokonca jeden krát (v prípade odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T 26/06 zo dňa 27. 07. 2006, právoplatným 12.08.2006) na nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý dokonca aj vykonal, nebolo zo strany vyšetrovateľa absolútne reflektované, nebolo v trestnom stíhaní zapokračované, obvinenému nebolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia a nebol následne vypočutý v procesnom postavení obvineného ako aj s ním neboli vykonané ďalšie procesné úkony.

Z uvedeného vyplýva, že ani jedno z neskorších odsúdení u obv. XXXXX nebolo pre trestný čin nový, na ktorý zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší, ako je v prejednávanej trestnej veci, naopak, v oboch sa síce rovnako jednalo o spáchanie trestného činu podvodu podľa § 250 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, avšak „iba“ v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa druhého (trestná sadzba 6 mesiacov až 3 roky), resp. tretieho (trestná sadzba 2 roky až 8 rokov) odseku.

Vzhľadom k uvedenému, nedošlo z titulu „spáchania rovnako trestného, resp. prísnejšie trestného činu v priebehu plynutia premlčacej lehoty“ v predmetnom

trestnom stíhaní k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty v intenciách § 67 ods. 3 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a k jeho začatiu plynutia „nanovo“ v zmysle ustanovenia § 67 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb..

Jedinou vecou, ktorá teda, majú na zreteli ustanovenie § 67 ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. mohla spôsobiť pretrhnutie plynutia premlčacej lehoty, je oznámenie alebo vznesenie obvinenia pre trestný čin, o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúce úkony vyhľadávacieho orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a.

Nad rámec uvedeného je tiež v danej veci potrebné poukázať na ustanovenie článku 6, ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach, alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného stíhania proti nemu, ďalej ustanovenie č. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ako aj na ustanovenie § 2 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom účelom trestného stíhania je, ako to vyplýva z ustanovenia § 1 Trestného poriadku upravujúceho jeho predmet, upraviť postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb, pričom s prihliadnutím na skutočnosť, že skutok pre ktorý sa vedie trestné stíhanie bol spáchaný v roku 1992, a napriek skutočnosti, že sa nejedná ako o skutkovo, tak ani o právne zložitú vec, vyšetrovanie v nej vykonávané trvá už **24 rokov**, čím sa, aj s poukazom na skutočnosť, že obvinený žiadnym spôsobom obštrukčne trestné konanie nepredlžoval, a i napriek tomu bol vzhľadom na závažnosť a následky spáchaného skutku po dobu viac ako dvadsať rokov vystavený trestnému stíhaniu, s čím sú spojené zásahy do jeho práv a slobôd, a tiež aby nebol ďalej vystavený neistote o svojom osude (trestné stíhanie má totiž vplyv na jeho povesť, postavenie v zamestnaní ako aj v spoločnosti, čo už samo osebe možno považovať za určitú formu sankcie), pričom toto postavenie obvineného je stresujúce (napriek formálnej deklarácii rešpektovania prezumpcie nevinoty totiž naša spoločnosť obvinené osoby prakticky stotožňuje s osobami odsúdenými) a negatívne ovplyvňuje život obvineného prinajmenšom tým, že aktuálna hrozba trestu komplikuje obvinenému možnosť viesť a plánovať ďalší osobný život, ako aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú), pričom neprimeranou dĺžkou trestného stíhania sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a následne prípadne ukladaným trestom, nakoľko doba, ktorá uplynie od spáchania trestného činu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý, bolo potrebné v danej trestnej veci rozhodnúť tak, ako je to uvedené v enunciate tohto uznesenia a trestné stíhanie postupom podľa ustanovenia § 215 ods.1 písm. d)

Trestného poriadku proti obv. XXXXX zastaviť.

Podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9 (Trestného poriadku).

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1, písm. a) Trestného poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané.

S poukazom na už vyššie rozvedené právne úvahy som dospel k záveru, že zastavenie trestného stíhania proti obvinenému z dôvodu uvedeného v § 215 ods.1 písm. d) Trestného poriadku pre stíhaný skutok je dôvodné a zákonné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorú možno podať orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, do troch dní od oznámenia uznesenia. Sťažnosť má odkladný účinok (§ 185 a nasl. Tr. por.). V trestnom stíhaní sa pokračuje, ak obvinený vyhlási do troch dní od doručenia uznesenia, že na prejednaní veci trvá.

JUDr. Lukáš Hanniker
prokurátor